

[Cat/Cast] Comunicat Marina per a la Marxa de Torxes

RESCAT :: 25/12/2013

Comunicado-carta de Marina por la Marxa de Torxes. Marina es una presa política catalana

Catalan

Els anys passen i, a part d'unes canes i arrugues de més, aquí seguim, resistint i amb el nostre compromís ferm. El primer q voldria és agrair-vos a totes la vostra presència avui a la marxa de Torxes i també el suport q em feu arribar en forma de cartes, fotos o postals. Totes aquestes mostres de suport són molt importants per mi i m'ajuden a sentir-me més a prop de casa, del barri, de la meva terra. Són imprescindibles per fer front al dia a dia de la presó. Un dia a dia q no és gens fàcil.

Fleury és la presó més gran d'Europa, un monstre, una màquina de destruir persones. Aquí dintre el control és total durant les 24 hores del dia: registres de cel.la regulars, registre per palpació i obligació de passar pels detectors de metalls per sortir al pati i per accedir a les visites, registre integral al sortir, controls de nit cada 2 hores, control de totes les comunicacions A l'increment de les mesures de seguretat cal afegir-hi unes condicions de vida pèssimes q s'agreugen cada dia: mala qualitat del menjar, dutxes plenes de verdet q es cauen a trossos, cel·les mal aïllades del fred, 2 hores i mitja de pati al dia

Sóc conscient, però, de q la situació a les presons és només un fidel reflexe de la situació general q vivim. Al cap i la fi aquesta realitat és també la vostra en aquesta altre gran presó en q estan convertint el nostre món. Les notícies arriben, els col·legues i la família m'expliquen per carta per telèfon, a les visites q tot està molt fotut allà fora. Que costa arribar a final de mes, q han desnonat a la veïna després d'haver-se passat tota la vida pagant una hipoteca, q el meu cosí no pot anar a la universitat pq li han retallat les beques, q al meu pare ja no li subvencionen els medicaments, q la col·lega segueix buscant una feina q li duri més de dos mesos, q els mossos assassinen als carrers del raval Aquesta és la nostra realitat: enduriment del control i de la repressió, i condicions de vida cada vegada més precàries en aquesta fase de reajustament del capitalisme a la q anomenen "crisi".

També hi ha altres notícies q són més esperançadores, i són aquelles q parlen d'iniciatives populars d'autogestió i auto-organització, de solidaritat, de milers de persones al carrer manifestant-se per cridar ben fort q ja n'hi ha prou, q per aquí ja no passem, q ara toca fer sentir la nostra veu i fer respectar els nostres drets, q volem la independència sense condicions, q volem un canvi radical del model social i el volem ara. Ara diuen q hi haurà referèndum, q ja hi ha data, q ja tenim les preguntes. Tothom està molt emocionat.

Jo, coneixent de quin peu calcen alguns dels impulsors d'aquesta iniciativa, no m'acabo de creure q gosaran anar més enllà del fet simbòlic per fer insubmissió a l'estat i fer front a la repressió q, amb certesa, se'n derivarà. També penso q el trencament no vindrà només de depositar una papereta en una urna. Penso q els l'hauem d'arrencar amb les nostres pròpies mans, q ens haurem de mullar per anar més enllà, q la lluita ha de continuar per aconseguir la independència dels Països Catalans i el canvi social!!!!

Però encara tinc gravades al cap les increïbles imatges de les mobilitzacions dels darrers anys i és aquesta força popular la q m'omple de confiança. L'únic q ens queda es trencar les cadenes i agafar força popular la q m'omple de confiança. L'únic q ens queda és trencar les cadenes i agafar amb urgència el control de les nostres vides com a persones i com a poble.

Gràcies a tothom. Molta força i endavant amb la lluita!!!! Visca la Terra!!!!

Castellano

Los años pasan y, aparte de unas canas y arrugas de más, aquí seguimos, resistiendo y con nuestro compromiso firme. Lo primero que querría es agradecerlos a todas vuestra presencia hoy a la marcha de Antorchas y también el apoyo que me hacéis llegar en forma de cartas, fotos o postales. Todas estas muestras de apoyo son muy importantes por mí y me ayudan a sentirme más cerca de casa, del barrio, de mi tierra. Son imprescindibles para hacer frente al día a día de la prisión. Un día a día que no es nada fácil.

Fleury es la prisión más grande de Europa, un monstruo, una máquina de destruir personas. Aquí dentro el control es total durante las 24 horas del día: registros de celda regulares, registro por palpación y obligación de pasar por los detectores de metales para salir al patio y para acceder a las visitas, registro integral al salir, controles por la noche cada 2 horas, control de todas las comunicaciones Al incremento de las medidas de seguridad hay que añadir unas condiciones de vida pésimas q se agravan cada día: mala calidad de la comida, duchas llenas q se caen a trozos, celdas mal aisladas del frío, 2 horas y media de patio al día

Soy consciente, pero, de q la situación a las prisiones es sólo un fiel *reflexe de la situación general q vivimos. A la cabeza y el fin esta realidad es también la vuestra en esta otro gran prisión en q están convirtiendo nuestro mundo. Las noticias llegan, los colegas y la familia me explican por carta por teléfono, a las visitas q todo está muy jodido allá fuera. Que cuesta llegar a final de mes, q han desahuciado a la vecina después de haberse pasado toda la vida pagando una hipoteca, q mi primo no puede ir a la universidad *pq le han recortado las becas, q a mi padre ya no le subvencionas los medicamentos, q la colega sigue buscando un trabajo q le dure más de dos meses, q los mozos asesinan en las calles del arrabal Esta es nuestra realidad: endurecimiento del control y de la represión, y condiciones de vida cada vez más precarias en esta fase de reajuste del capitalismo a la que denominan "crisis".

También hay otras noticias q son más esperanzadoras, y son aquellas q hablan de iniciativas populares de autogestión y auto-organización, de solidaridad, de miles de personas a la calle manifestándose para llamar muy fuerte q basta, q por aquí ya no pasamos, q ahora toca hacer sentir nuestra voz y hacer respetar nuestros derechos, q queremos la independencia sin condiciones, q queremos un cambio radical del modelo social y lo queremos ahora. Ahora dicen q habrá referéndum, q ya hay fecha, q ya tenemos las preguntas. Todo el mundo está muy emocionado.

Yo, conociendo de qué pie calzan algunos de los impulsores de esta iniciativa, no me acabo de creer q osarán ir más allá del hecho simbólico para hacer insumisión al estado y hacer frente a la represión q, con certeza, se derivará. También pienso q la rotura no vendrá sólo de *depositar una papeleta en una urna. Pienso q los lo tendremos que arrancar con

nuestras propias manos, q nos tendremos que mojar para ir más allá, q la lucha tiene que continuar para conseguir la independencia de los Países Catalanes y el cambio social!!!!

Pero todavía tengo grabadas a la cabeza las increíbles imágenes de las movilizaciones de los últimos años y es esta fuerza popular la q me llena de confianza. La único q nos queda es romper las cadenas y coger fuerza popular la q me llena de confianza. La único q nos queda es romper las cadenas y coger con urgencia el control de nuestras vidas como personas y como pueblo.

Gracias a todo el mundo. Mucha fuerza y adelante con la lucha!!!!

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-comunicat-marina-per-a-la-marxa>